

De avonturen van Sint en Piet

Het Sinterklaasfeest levert soms hilarische momenten op. Onze lezers weten daar alles van. Lees en geniet van hun mooiste, grappigste en meest ontroerende sinterklaasverhalen.

SINTERKLAAS ZONDER HAAR EN BAARD

De baard en pruik van de Limmelse Sinterklaas hadden een opknappbeurt nodig. Die kreeg hij bij dorpskapster, Carine van de Broeck. De pruik werd goed gekamd en de baard kwam in de krulspelden te staan. Bij de plaatselijke kringloopwinkel schaften we een kunststof hoofd aan. Baard en pruik zaten op het hoofd en kregen een mooi plekje in de kapsalon. Niet veel later stapten twee peuters de kapsalon binnen, ze kijken verbaasd naar de pruik en de in krulspelden gezette baard. „Maar Carine, hé. Wat is dat....”. Sinterklaaaaaas"! De kapster stond met de mond vol tanden. Op subtiele wijze verkondigde ze dat de Sint last had van haaruitval en daarom bij Carine had aangeklopt voor goede raad. Een pruik en baard is de beste oplossing voor Sinterklaas. Want zei ze: „Bij Sinterklaas zijn bezoek aan Limmel wou de Goedheiligman er christelijk uitzien, want Sinterklaas zonder haar en baard..... Tja, die Sinterklaas, bestaat niet.

JACK UMMELS, LIMMEL (MAASTRICHT)

HET MOOISTE MEISJE

We bezochten, ik als Sint, een familie in Maastricht en gingen daarna zonder uitnodiging naar het Dinghuis. Mijn vrienden en ik wisten dat er een dansavond was. Ik hield er een toespraakje en tussen het publiek zag ik haar: een beeldschone meisje. Sint vroeg haar ten dans en kwam erachter dat ze geen Maastrichts verstond of sprak. Ze bleek een Brabantse te zijn die zojuist naar Maastricht was verhuisd. Het mooiste meisje bleef lang in mijn herinnering. Soms zag ik haar. Jaren gingen voorbij. Toen ik in 1958 een pilsje pakte in een café kwam ze binnen. Het mooiste meisje van het Dinghuis! Ze verstond inmiddels Mestreechs en sprak het ook redelijk. Een jaar na deze ontmoeting zijn we getrouwd. Afgelopen februari vierden we onze vijftigjarige bruiloft met onze drie kinderen en vier kleinkinderen. Ze spreken allemaal Mestreechs en geloven niet meer in Sinterklaas. Mijn vrouw is, ondanks haar grijze haar, nog steeds het mooiste meisje van het Dinghuis, en is de enige die nog steeds in Sinterklaas gelooft!

FRANS ENSINCK, MAASTRICHT

DE ECHTE SINT

Jaarlijks vindt daags na de landelijke intocht de intocht in Meerssen plaats. De Sint vertrekt met zijn gevolg naar het NSstation van Houthem St. Gerlach om vervolgens de treinreis naar Meerssen te aanvaarden. Op hetzelfde traject en in dezelfde trein, die van Heerlen naar Maastricht, stapt een Sint in Voerendaal in om in Klimmen uit te stappen. De volgende Sinterklaas stapt in Schin op Geul in om in Valkenburg uit te stappen. En ikzelf stap in Houthem in om in Meerssen uit te stappen. Volgt u me nog? Op een van die treinreizen, ik ben al

sinds 1990 Goedheiligman in Meerssen, ontmoet ik een ouder echtpaar. Het zit in de eerste klas en bekijkt mij nieuwsgierig van top tot teen. Hij, op verbaasde toon: „Dit is al de derde Sinterklaas die ik op dit traject zie!” Ik loop naar die meneer en zeg: „Meneer, u bedoelt niet te zeggen: Dit is al de derde keer dat ik u zie op De man bekijkt zijn vrouw en antwoordt: „Dat

MATH BOURS, MEERSSEN

SINT BESTÁÁT!

Boze tongen associëren mij wel eens met de Goedheiligman, die jarenlang Wijlre bezocht, maar toevallig weet ik dat juist in Wijlre sinds jaar en dag de Echte komt. De intocht start altijd op het station waar Sint arriveert met de stoomtrein. In enig jaar stapte Sint weer een half uur vóór de intocht in Wijlre het perron op van station Schin op Geul om af te kunnen stomen naar het oosten. Er dromden verdacht veel kindertjes om hem heen. Veel meer dan andere jaren, vond ook de Reispriet. De reden werd duidelijk toen vanuit Valkenburg de trein aankwam. Wie stapte daar uit? Een zekere.... Sint. Eindbestemming: Schin op Geul. Moeders in paniek hielden kinderen de handen voor de ogen. Het was nergens voor nodig, want de kinderen vonden het prachtig. Ze keken verrukt van de ene baardmans naar de andere. De Sint voor Wijlre stapte snel in de trein, de kleintjes hadden al geen aandacht meer voor hem, want die van Schin op Geul had strooigoed bij zich. Sinds die ontmoeting weet ook Sint het zeker. Hij had 'm zelf gezien. Hij bestáát!

RUUD VERHOEVEN, WIJLRE

FIETSENDE SINT

Al meer dan 25 jaar brengen we een bezoek aan de kinderen in Maastricht. We zouden die keer om 14 uur opgehaald worden bij rederij Stiphout met de Verkennerband om vervolgens vanaf 14.30 uur bij de Mabi Cinema aan te komen. De Verkennerband kwam maar niet opdagen. Sint en zijn Pieten vertrokken naar de cinema. Terwijl het gezelschap uit Spanje in de bioscoop zat, hoorde het de Verkennerband spelen bij rederij Stiphout. Oei, daar vertrok de muziek zonder ons! „Kom,” zei de Sint (mijn broer), tegen de pieten (mijn zussen en ik). „We gaan áchter de muziek aan en komen met de Verkennerband terug naar de cinema. We nemen wat fietsen mee die voor de cinema staan. ” Buiten hoorden we een hoop kabaal: de sint was blijven hangen met zijn cape in de

in orde; wij waren gewoon een uur te vroeg verschenen. Ieder jaar weer wordt dit verhaal verteld bij ons in de familie. Henny Vroemen, Maastricht

MYSTERIEUZE SINT

December 1993. Samen met oppas Toos speel ik Sinterklaas en Zwarte Piet bij een collega in Bunde. We zijn te vroeg en wachten in een zijstraat. Dan zien we in een tuin een bord staan met de tekst: Proficiat, 50 jaar lid Enci koor!. „Kom op Toos Zwarte Piet: we gaan feliciteren,” zeg ik. Piet/ Toos begint te lachen en zegt: „Auw... meen je dat?” We bellen aan en worden hartelijk ontvangen door de jubilaris, zijn vrouw en een paar volwassen kinderen. We feliciteren, geven de jubilaris een chocolaatje uit de zak en laten hem zingen. Koffie en vla slaan we af, maar een Elske gaat er wel in. Terwijl we vanuit de serre via de keuken naar de voordeur lopen, vragen ze ons wel acht keer wie ons heeft gestuurd. „Niemand hoeft Sint te sturen. Ik kom uit mijn eigen,” antwoord ik. En dat was in dit geval niet gelogen. Ieder jaar denk ik rond Sinterklaas aan dit voorval. Die familie vraagt zich wellicht nog steeds af wie Sint heeft gestuurd. Alleen Toos en ik kennen het mysterie.

FRANS DOELLEN, MAASTRICHT

SINTERKLAAS EN DE KAT

Het is zo'n twintig jaar geleden dat ik Zwarte Piet speelde voor werknemers van WML. Sinterklaas was iemand die in het dagelijks leven als dierenarts werkte. Ik keek over Sint zijn schouder mee toen hij, eenmaal ter plekke, zijn grote, dikke boek opensloeg. Over de streken van Jantje of Pietje stond er niets vermeld op de eerste bladzijde. Ook niet over cadeaus. Maar dit stond er wel: 'Het castreren van de kat'. Sint had een willekeurig boek uit de kast van de dierenarts gepromoveerd tot boek van Sinterklaas. Terwijl ik alle moeite deed om mijn lachen in te houden, zei Sinterklaas: „Dat zal ik maar niet voorlezen, hè Piet.” Ik weet nog steeds niet hoe het me is geluk mijn gezicht in de plooi te houden.

ANGELIQUE HEIJNEN, MAASTRICHT

